

[Poul Møller.]

ikke svare på nu. Jeg synes, det er ganske karakteristisk, at man vedtager en lov om tvangslån for 1 år, og når der så bliver spurgt et stykke ind i året, om det er meningen, at tvangslånet skal gentages næste år, siger den højtærede finansminister: det kan jeg ikke svare på på nuværende tidspunkt. Jeg havde egentlig håbet, at den højtærede finansminister havde kunnet afgive en kategorisk erklæring om, at man selvfølgelig ikke ville forlænge tvangslånet, men det ville den højtærede finansminister ikke. Heri kan nok ligge en del politisk observation og noget vi kan snakke om sommeren igennem.

Den højtærede boligminister gav derimod ikke udtryk for nogen skuffelse over, at han ikke har kunnet administrere det forlig, han havde indgået med oppositionen, og det må vi så tage til efterretning, og vi må også tage til efterretning, at han altså har påtaget sig en forpligtelse, han ikke kunne holde. Det må være hans ansvar og hans sag.

Den højtærede handelsminister var inde med en enkelt bemærkning i debatten, som kun giver mig anledning til at sige, at jeg overhovedet ikke forstår den højtærede handelsministers betragtninger. Han sagde, at hvis man vil undgå socialistisk flertal, skal man stemme radikalt. Jeg havde nær sagt: hvad skulle det kunne hjælpe, hvad glæde skulle man have af det? Man kan i hvert fald ikke derved undgå en socialistisk politik. Det har vist sig gennem adskillige år, at det radikale venstre ikke er i stand til at standse socialdemokraterne, hvad enten det er indenfor eller udenfor. De var det måske, hvis de gik ud af regeringen, hvis de gik over til anden side her i salen; så var det måske muligt at standse socialdemokraternes kapløb med socialistisk folkeparti, der giver sig udslag i den ene socialistiske lovgivning efter den anden. Men det vil det radikale venstre ikke og slet ikke den højtærede handelsminister, der soler sig i den stol, han jo for resten ikke sidder i for øjeblikket. Jeg synes derfor, at det var

et helt galt ræsonnement. Hvis man vil undgå et socialistisk flertal, så gælder det da om at stemme på de partier, der ikke vil føre socialistisk politik, og ikke på et parti, der har hjulpet med at føre socialistisk politik i så mange år.

Den højtærede statsminister var jo — og det skal jeg slet ikke bebrejde ham — meget kortfattet. Jeg synes, det var både klogt og rigtigt af ham, men jeg var lidt ked af, at han ikke svarede på nogle af de bemærkninger, jeg havde gjort, og nogle af de spørgsmål, jeg havde stillet, og det var jo særlig dem, det havde interesse at få svar på. Men jeg fik dog svar på noget.

Den højtærede statsminister gav udtryk for en vis velvillig holdning over for ændringer i folketingets arbejdsform, men det var egentlig ikke det, jeg havde spurgt ham om, for vi kan nok være enige om, at det er ikke regeringens sag at tage stilling til folketingets arbejdsvilkår og folketingets arbejdsform; det er folketingets sag. Derfor er det naturligvis rart, hvis folketingsmanden fra Randers er enig med sine folketingskolleger om det betimelige i at få bedre arbejdsforhold her i tinget.

Men spørgsmålet om det arbejdsretlige grundlag i fremtiden, dette løse grundlag, der er skabt ved helhedsløsningen, fik vi ikke noget svar på. Jeg spurgte den højtærede statsminister, om han kunne tiltræde den betragtning, at arbejderne skulle bruge folketinget, når det passede i deres kram, og at de skulle forhandle sig til rette med arbejdsgiverne, når det passede, altså om han kunne tiltræde det ærede medlem hr. Hans Rasmussens, partiets næstformands, betragtninger. Det svarede den højtærede statsminister ikke på, og det var måske også klogt af ham.

Jeg vil også gerne sige til den højtærede statsminister, at jeg frygtede jo ikke, at han kom os på kloshold i efteråret. Hvis han ser det igennem, der blev sagt ved åbningsdebatten i fjor, vil han se, at det, jeg frygtede, var, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen skulle ødelægge hans